

10 e Kamer

Nr. 521/06
VAN HET PARKET

Nr. C1.1244/09
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

verstek

30 oktober 2009

Referte I. Not. 64.97.351/01 van het Openbaar Ministerie tegen:

- 1.Nr. _____, geboren te _____ op _____, bestuurder vennootschap, wonende te _____ ;
- 2.Nr. _____, geboren te _____ op _____, landmeter, wonende te _____ ;
- 3.Nr. _____, met zetel te _____ ,

Beklaagd van:

Als daders,

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

A. De eerste, de tweede en de derde

te _____ gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op artikel 99 §1.5°, a), strafbaar gesteld door de artikelen 146 lid 1.1°, 147, 149 §1 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002 en 4 juni 2003, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, of

de bepalingen van titels II en III van voornoemd decreet of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit decreet, namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval,

op het onroerend goed gelegen te _____ en
ten kadaster voorheen aekend onder _____ in eigendom
(thans: _____) hogere voornoemd, *in casu*: door
toebehorende aan _____ dit perceel gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het
opslaan van allerhande materialen, materieel of afval, bestaande uit
afgedankte autobanden, groenafval, houtafval, (steen)puin, plasticafval,
textielafval, ongesorteerd bedrijfsafval, ongesorteerd hout/karton,
ongesorteerd bouw- en sloopafval, asfaltafval, afgedankte batterijen en
meerdere containers met afval;

zoals verder gepreciseerd in de processen-verbaal van vaststelling

B. De eerste en de tweede,

te _____ gedurende een niet nader te bepalen periode
minstens van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 §1, strafbaar gesteld door art 39, §1, 1°
en § 2 en 40 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de
milieuvergunning (B.S. 17 september 1985), inwerking getreden op 1
september 1991, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de
overheid een milieuvergunningsplichtige inrichting van de eerste klasse te
hebben geëxploiteerd,

namelijk:

1. een opslagplaats voor meer dan 5.000 kilogram teerhoudend asfaltafval (rubriek 2.2.1.e. van bijlage I);
2. een opslagplaats voor afgedankte rubberbanden van maximaal 100 ton (rubriek 2.2.1.c).1° van bijlage I);
3. een opslagplaats voor niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van meer dan 100 ton (rubriek 2.2.1.c).2° van bijlage I);
4. een opslagplaats voor inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van meer dan 1.000 m³ (rubriek 2.2.2.a).2° van bijlage I);

C. De eerste en de tweede

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22, 29, en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) en strafbaar gesteld door artikel 39, § 1-2° en § 2, de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd, namelijk:
ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld en als

dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, meer bepaald onder de rubrieken 1.2., 2.2.1.c.1°, 2.2.1.c.2°, 2.2.1.e., 2.2.2.a.2°, 3.1.1., 3.3., 12.1.1., 15.1.1., 17.3.3.3., 17.3.6.1.b., 17.3.7.1., 30.1.c., 30.10.1., 31.1.1. en ingedeeld onder klasse 1,

1.te gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens op 17 oktober 2001, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.5.§1 (uithangbord niet conform wetgeving) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

2.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.2.§1 (de naam van de bevoegde afgevaardigde is niet schriftelijk medegedeeld aan de toezichhoudende overheid) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

3.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.2.§6 (de afvalstoffen kunnen niet worden getotaliseerd) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

4.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.3.§1 (opmaken werkplan) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 01 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

5.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005 inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.7.§1 (de hoeveelheid opgeslagen afvalstoffen bedraagt meer dan in de vergunning toegelaten) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

6.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.8.§3 (geen aanwezigheid goedgekeurd werkplan op terrein) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

7.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.5.§5 (plaatsen groenschem) en 7.3.0.1 van het besluit van de

Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriele bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31.07.1995);

8.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.6.§1 (zindelijke staat van de onderneming) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

9.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.1.7.§3 (geen vloeistofdichte verharding) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

10.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.1.§1,3°,a) (aanwezigheid van niet-vergunde asfalt) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

11.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.2.§1 (opslag van asfalt op een niet-vloeistofdichte vloer) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

12.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.4.2.§2 (de opslag gebeurt niet volgens een goedgekeurd werkplan) en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995);

13.te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005, inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk I.1 en de artikelen 3.1.1., 4.1.6.1., 5.2.1.7., § 3 en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995) door niet-inerte afvalstoffen niet in aangepaste verpakkingen en/of containers te hebben opgeslagen en deze afvalstoffen niet regelmatig uit de inrichting te hebben afgevoerd voor verwerking overeenkomstig artikel 4.1.6.2.;

D. De eerste en de tweede,

te minstens in de periode van 17 oktober 2001 tot op 13 oktober 2005,

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, § 2, 2°, 19, 20, 54, 58 en 59, strafbaar gesteld door artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (B.S. 25 juli 1981), zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), als producent van bedrijfsafvalstoffen nagelaten te hebben deze op zijn kosten een nuttige toepassing te geven of te verwijderen op de wijze zoals bepaald in artikel 20 van het decreet van 2 juli 1981, namelijk door als exploitant van een aannemersbedrijf van wegenis- en afbraakwerken over het volledige bedrijfsterrein gelegen te verspreid, afvalstoffen langdurig te hebben opgeslagen zonder over een geldige milieuvergunning te beschikken om deze te verwijderen, nuttig toe te passen of op te slaan, minstens door de opslag van grotere hoeveelheden afval dan vergund, zoals afgedankte autobanden, groenafval, houtafval, (steen)puin, plasticafval, textielafval, ongesorteerd bedrijfsafval, ongesorteerd hout/karton, ongesorteerd bouw- en sloopafval, asfaltafval, afgedankte batterijen en meerdere containers met afval;

E. De eerste en de tweede

te gedurende een niet nader te bepalen periode, minstens van 17.10.2001 tot op 13 oktober 2005

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, § 2, 2°, 13, § 1, 17 tot 20, 56.1, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als natuurlijk persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken;

De eerste en de tweede zich tevens voor de telastleggingen D en E te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van hoger vermeld decreet, dit binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn.

EN

Referte II. Not. 47.L4.106394/04 van het openbaar ministerie tegen:

Nr. geboren te op :
landmeter, wonende te

Beklaagd van :

te op 28.07.2004:

- A. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3§3 -2°, 12, 13 §1, 32, 56-1° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), nagelaten te hebben bijzondere bedrijfsafvalstoffen te verwijderen of nuttig toe te passen op de wijze zoals bepaald in artikel 32 van het Decreet van 2 juli 1981, *nl. bouw- en sloopafval te hebben verwijderd door verbranding;*
- B. Een ander roerend goed dan een schip, een vaartuig of een vliegtuig dat uitsluitend aan hem toebehoorde met kwaad of bedrieglijk opzet in brand gestoken te hebben, *nl. bouw-en sloopafval.*

- inbreuk op art. 511 lid 2 Sw.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 4 april 2006, 8ste kamer, werd op strafrechtelijk gebied als volgt beslist:

Wijzende op tegenspraak t.o.v. en
bij verstek t.o.v.

Verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A, B1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I.

Veroordeelt uit hoofde van de gezamenlijk bewezen verklaarde tenlasteleggingen voormeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden met uitstel zoals hierna bepaald en tot een effectieve geldboete van € 7.500, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op € 41.250.

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande hoofdgevangenisstraf zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar mits betrokkene gedurende de proeftijd geen veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel oploopt.

~~Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de uitgesproken effectieve geldboete van € 41.250 zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.~~

Verwijst tot betaling van de bijzondere vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, en die thans overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001

betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie wordt bepaald op € 25.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van € 25, te verhogen met 45 opdecimes, hetzij € 137,50, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verklaart de tweede beklaagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A, B.1 t.e.m. B.4, C.1 t.e.m. C.13, D en E van notitie I en aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A en B van notitie II.

Veroordeelt uit hoofde van de gezamenlijk bewezen verklaarde tenlasteleggingen voormeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden met uitstel zoals hierna bepaald en tot een effectieve geldboete van € 7.500, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op € 41.250.

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande hoofdgevangenisstraf zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, behalve een tijdsperiode die gelijk is aan de duur van de ondergane voorhechtenis en die effectief is, mits betrokkene gedurende de proeftijd geen veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel oploopt.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de uitgesproken effectieve geldboete van € 41.250 zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verwijst tot betaling van de bijzondere vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, en die thans overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie wordt bepaald op € 25.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van € 25, te verhogen met 45 opdecimes, hetzij € 137,50, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt en overeenkomstig art. 59 van het Afvalstoffendecreet tot het verwijderen van het achtergelaten afval binnen een termijn van twaalf maanden, na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis.

Verklaart de derde beklaagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de tenlastelegging A.

Veroordeelt de uit hoofde van de bewezen verklaarde
tenlastelegging A voormeld met inachtneming van de bepalingen van art.
41 bis § 1 Sw. tot een geldboete van € 7.500, te verhogen met 45
opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op € 41.250.

Aangezien de straf niet meer bedraagt dan een geldboete van € 120.000,
wettelijk te verhogen met 45 opdecimen, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op
€ 660.000, en de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot
een geldboete van meer dan € 24.000, wettelijk te verhogen met 45
opdecimes, hetzij x 5,5 en aldus gebracht op € 132.000, de opgelegde straf
een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of
analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van
bovenstaande geldboete van € 41.250 zal uitgesteld worden voor de duur
van drie jaar mits betrokkene gedurende de proeftijd geen veroordeling
oploopt tot een geldboete zonder uitstel zoals bepaald in art. 18bis - 7° lid
van de wet van 29.06.1964, wettelijk te verhogen met de opdecimen.

Verwijst de tot betaling van de bijzondere vergoeding
opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het
K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28
december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten
in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, en die thans
overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001
betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie wordt
bepaald op € 25.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van €
25, te verhogen met 45 opdecimes, hetzij € 137,50, tot financiering van het
Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Gerechtskosten:

Verwijst tot de gerechtskosten in zijn hoofde begroot op €
1499,94.

Verwijst en solidair tot de
gerechtskosten in hun hoofde begroot op € 283,71.

Verwijst en solidair tot de
gerechtskosten in hun hoofde begroot op € 121,28.

Stelt vast dat geen afzonderlijke kosten werden uigegeven uit hoofde van
de tenlastelegging A.

Overtuigingsstukken :

- OS 2185/04 - kartonnen doos met opschrift Campinggaz Soudogaz x
2000 zonder inhoud - beveelt de opheffing van het beslag en stelt het
overtuigingstuk ter beschikking van de procureur des Konings om te
handelen als naar rechte.

- OS 2186/04 - fles met butaan/propaanmengsel van het merk Campinggaz
super C 206 : beveelt de verbeurdverklaring cfr. art. 42-1 Sw. - voorwerp
gediend hebbend of bestemd tot het plegen van het misdrijf en eigendom
van de veroordeelde.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 april 2006 door
- 19 april 2006 door het openbaar ministerie tegen alle beklaagden in beide referenties.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 4 september 2009 in het Nederlands:

-de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te hierna eerste beklagde,

- de tweede beklagde in de zaak referentie I en beklagde in de zaak referentie II, in persoon, hierna tweede beklagde,

-het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

De derde beklagde hierna derde beklagde, verscheen niet en was niet vertegenwoordigd.

* * *

1.1 Het hoger beroep van de oorspronkelijk eerste beklagde en het hoger beroep van het openbaar ministerie, ingesteld tegen alle beklaagden, werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

1.2 De eerste beklagde heeft enkel hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de eerste rechter over de strafvordering tegen hem. Het hoger beroep van het openbaar ministerie is gericht tegen alle beklaagden. Het hof heeft dan ook te oordelen over de strafvordering tegen de eerste, tweede en derde beklagde.

2.1 Voor zover bewezen zijn de aan de eerste, de tweede en de derde beklagde te last gelegde feiten in de zaak met referentie I verbonden door eenheid van opzet; de verjaringstermijn van vijf jaren begint te lopen op datum van het laatste feit, met name op 13 oktober 2005, zodat het verval van de strafvordering door verjaring nog niet aan de orde is.

2.2 De feiten die in de referentie II onder A en B aan de tweede beklagde te last worden gelegd, situeren zich op 28 juli 2004. De verjaring van de strafvordering werd nuttig gestuit door het bevel tot dagvaarding van de procureur-generaal op 9 april 2009, om te verschijnen op 4 mei 2009 voor dit hof. Het verval van de strafvordering door verjaring is voor deze feiten evenmin aan de orde.

3.1 Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (hierna: aanpassings- en aanvullingsdecreet) werd onder meer artikel 146 van het

aanpassings- en aanvullingsdecreet) werd onder meer artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DORO) gewijzigd. In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het DORO gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009. Artikel 4.2.1.5°, a VCRO bepaalt: *"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: (...) een grond gewoonlijk gebruiken aanleggen of inrichten voor: het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, (...)"*. Inbreuk hierop wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° VCRO dat bepaalt: *"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;"*. Het hof stelt vast dat de handelingen die onder I.A te last zijn gelegd sedert 1 september 2009, met dezelfde straffen als in het DORO, strafbaar zijn gesteld door artikel 4.2.1.1°, a VCRO.

3.2 Bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 39 § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning gewijzigd. Het nieuwe artikel 39 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid"*. Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009. De onder I.B en I.C te last gelegde feiten zijn sedert die datum strafbaar krachtens artikel 16.6.1 § 1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), dat stelt: *"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen."*

3.3 Bij artikel 23 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 56 van het afvalstoffendecreet gewijzigd. Het nieuwe artikel 56 van het afvalstoffendecreet bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid"*. Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

Het hof stelt vast dat de feiten te last gelegd onder I.D, I.E en II.A sedert 1 mei 2009 strafbaar zijn gesteld door artikel 16.6.3 § 1, eerste lid van het DABM dat stelt: *"Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen."*

4. De feiten voorwerp van de telastlegging II.B werden door de eerste rechter terecht heromschreven als een inbreuk op artikel 512, eerste lid van het Strafwetboek, in plaats van op artikel 511, tweede van het Strafwetboek en dienen als volgt omschreven te worden: een ander roerend goed dan een schip, een vaartuig of een vliegtuig, namelijk bouw- en sloopafval, dat aan toebehoorde, opzettelijk in brand gestoken te hebben, de daad van die aard zijnde dat aan anderen ernstig nadeel kon berokkend worden.

5.1 De te last gelegde feiten zijn voor het hof bewezen gebleven op grond van het onderzoek op de terechtzitting en de gegevens van het strafdossier. Uit de diverse vaststellingen van de milieu-inspectie en de politiediensten blijkt dat door de beklaagden geen recyclagebedrijf werd uitgebaat, zoals vergund, doch dat op wanordelijke en onzorgvuldige wijze een feitelijke stortplaats werd gerealiseerd, met miskennis van de hiervoor geldende stedenbouwkundige en milieuvergunningverplichtingen (st. 132, p. 64, 85 t/m 93, strafdossier).

Op 28 juli 2004 werd op de stortplaats door de tweede beklaagde opzettelijk brand gesticht; hij erkende dat hij afval in brand stak om er zich op goedkope wijze van te ontdoen: *"Ik had mijn voertuig aldaar geplaatst omdat ik van plan was enkele containers in brand te steken op de bedrijfsterreinen. Het betrof sloopafval. Ik had mijn voertuig aldaar geplaatst om niet te worden gezien. Ik heb deze hoop in brand gestoken omdat deze te groot was om nog normaal te verwerken. Het betrof papier welke ik in brand stak. (...) Het is ook zo dat met financiële problemen kampt. Er is ook een aantal personeelsleden die de firma hebben verlaten. Deze elementen samen hebben ertoe geleid dat de goedkoopste manier werd aangewend om van het afval af te raken."* (subkaft 2, p. 5, strafdossier).

De eerste beklaagde verklaarde op de terechtzitting van 4 september 2009 het te last gelegde niet te betwisten. In een schriftelijke nota, neergelegd op de vermelde terechtzitting, stelde de verdediging uitdrukkelijk dat het te last gelegde niet meer betwist werd, wat als volgt werd verwoord: *"Voor de Eerste Rechter werden bepaalde ten laste gelegde feiten in besluiten betwist die evenwel niet hernomen worden gelet op de oordeelkundige beoordeling en weerlegging door de Eerste Rechter van de in deze besluiten ontwikkelde argumenten."*

5.2 Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van geïdentificeerde natuurlijke personen, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de

vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke personen is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke personen de fout wetens en willens hebben gepleegd.

5.3 Het te last gelegde onder I.A dient te worden toegerekend aan zowel de eerste, de tweede als de derde beklaagde. Het opslaan van de bedrijfsafvalstoffen gebeurde voor rekening van de derde beklaagde en houdt verband met de verwezenlijking van het doel van de derde beklaagde, dat onder andere inhoudt het opslaan, stockeren en sorteren van afval, het transport van gevaarlijke afvalstoffen en het verwerken, recyclen en behandelen van afvalstoffen. Binnen de derde beklaagde werd geopteerd voor het opslaan van de afvalstoffen op dergelijke wijze dat een feitelijk stort werd gerealiseerd, waarbij de stedenbouwkundige verplichtingen werden genegeerd. Er is dan ook sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de derde beklaagde als rechtspersoon.

De eerste en de tweede beklaagde traden op als afgevaardigd bestuurder van de derde beklaagde en namen bewust de beslissing om het bedrijf te laten ontaarden in een feitelijk stort, zonder hiervoor over de nodige stedenbouwkundige en milieuvergunningen te beschikken; deze handelswijze hield ook in dat de eerste en tweede beklaagde tekort zijn geschoten aan de zorgplicht die erin bestaat dat de exploitant van een inrichting en degene die afvalstoffen beheert of verwijdert de nodige maatregelen moet nemen om schade en hinder te voorkomen, wat onder meer blijkt uit het volgende: de hoeveelheid opgeslagen afvalstoffen oversteeg in ruime mate de in de milieuvergunning toegestane massa's (st. 132, p. 3, strafdossier), een grote hoeveelheid bedrijfsafval (geschat op 10.000 m³) was ongesorteerd aanwezig, hout en karton werden eveneens ongesorteerd opgeslagen, er was opslag van asbestcement in onafgedekte containers (st. 132, p. 4, foto 4), op het terrein was geen vloeistofdichte verharding aangebracht.

Het te last gelegde onder I.A, I.B, I.C en I.D dient aan de eerste beklaagde en de tweede beklaagde te worden toegerekend.

Gelet op hetgeen hiervoor onder randnummer 5.1 werd overwogen, dient het te last gelegde onder II.A en II.B de tweede beklaagde te worden toegerekend.

5.4 Het staat vast dat de eerste en de tweede beklaagde, de natuurlijke personen door wiens toedoen de derde beklaagde handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, hebben gehandeld in strijd met de toepasselijke decretale bepalingen, zoals hiervoor overwogen. Er is dan ook geen grond tot decumulatie van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen enerzijds de eerste en de tweede beklaagde en anderzijds de derde beklaagde.

6.1 De bewezen misdrijven onder I.A tot en met I.E zijn voor de eerste en tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze misdrijven samen alleen de zwaarste straf moet worden uitgesproken, wat is deze bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A; de bestraffing voorzien door het decreet van 18 mei 1999 is identiek aan deze voorzien door de VCRO, die in werking is sedert 1 september 2009.

De bewezen misdrijven onder II.A en II.B zijn voor de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze misdrijven samen alleen de zwaarste straf moet worden uitgesproken, wat is deze bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

6.2 De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de samenleving en het leefmilieu bij de naleving van de voorschriften inzake afvalverwerking hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun eigen (financiële) belangen. Het niet legaal verwijderen van afvalstoffen betekent immers een belangrijke besparing, die echter ten koste van de gemeenschap is enerzijds door het missen van de voor de legale verwerking betaalde taksen en anderzijds door de kost als gevolg van verontreiniging van de omgeving. Voor de tweede beklaagde

klemt dit des te meer nu hij het stort opzettelijk in brand stak en daarmee niet enkel andere personen en de eigendom van derden in het gevaar bracht, doch tevens het leefmilieu ernstige schade toebracht. Naast direct merkbare overlast, zoals geurhinder en rookontwikkeling, veroorzaakt sluikeverbranden immers ook aanzienlijke milieu- en gezondheidsproblemen; de meest schadelijke stoffen die hierbij kunnen vrijkomen zijn dioxines, polycyclische aromatische koolwaterstoffen (zogenaamde PAK's), fijn stof en zware metalen.

6.3.1 In het voordeel van de eerste beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen door een correctionele rechtbank. Slechts een geldboete, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst strikt aan de voor deze materie geldende voorschriften dienen te houden.

6.3.2 De tweede beklaagde werd al eerder veroordeeld wegens inbreuken op de afvalstoffenreglementering. De hem door de eerste rechter opgelegde straf bestaande uit een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van € 7.500 is onwettig, nu de zwaarste straf voorzien is voor het feit te last gelegd onder II.B en hiervoor een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en een geldboete van € 100 tot € 1.000. Slechts een gevangenisstraf en geldboete, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst strikt aan de voor deze materie geldende voorschriften dienen te houden.

6.3.3 De derde beklaagde beschikt over een blanco strafregister. Deze ~~vennootschap is in faling; uit het dossier blijkt niet dat de vereffening van~~ het faillissement al werd afgesloten. De hierna bepaalde geldboete komt passend voor.

6.4 Aan de eerste beklaagde en de derde beklaagde kan, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hen opgelegde geldboetes worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald; voor de tweede beklaagde kan de gevangenisstraf zoals hierna bepaald met uitstel worden omkleed. De straf immers, opgelegd aan de eerste en de tweede beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden tot op heden nog niet

veroordeeld tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, terwijl de derde beklaagde nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van € 24.000 of meer. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

7. Het openbaar ministerie vorderde op mondelinge wijze de beklaagden te veroordelen tot verwijdering van de afvalstoffen binnen een door het hof te bepalen termijn, gekoppeld aan een dwangsom. Artikel 59 van het afvalstoffendecreet werd vanaf 1 mei 2009 opgeheven bij artikel 25 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen". Artikel 16.6.4 van het DABM, in werking sedert 1 mei 2009, bepaalt dat wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn. Enkel de eerste en de tweede beklaagde worden vervolgd en veroordeeld voor inbreuken op het afvalstoffendecreet; de eerste en tweede beklaagde dienen veroordeeld te worden tot inzameling, vervoer en verwerking van het achtergelaten afval. Gezien de ambtshalve uitvoering van deze veroordeling voor de gemeenschap bijkomende kosten zou veroorzaken, dient deze gekoppeld te worden aan de hierna bepaalde dwangsom, als aansporing voor de eerste en de tweede beklaagde om zelf het herstel uit te voeren. Het voorzien van een nog ruimere uitvoeringstermijn dan toegekend door de eerste rechter, zoals gevraagd door de verdediging van de eerste beklaagde, is niet aangewezen, nu deze beklaagde, samen met de tweede beklaagde, intussen al ruim de tijd heeft gekregen om de uitvoering van dit herstel voor te bereiden.

8. De eerste, de tweede en de derde beklaagde dienen elk als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9. Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de eerste en de tweede beklaagde elk dienen te worden veroordeeld, € 25.

OP DEZE GRONDEN,

het hof, rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde en bij verstek ten aanzien van de derde beklaagde

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen en de overwegingen hiervoor en op de artikelen:

2, 3, 5, 7bis, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 1°, 43, 65, eerste lid, 66, 100 en 512, eerste lid van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis en 212 van het Wetboek van Strafvordering,

11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,

4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,

1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,

1, 8, 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met éénparige stemmen:

wijzig het vonnis in de mate dat het bestreden is als volgt:

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen I.A, I.B, I.C, I.D en I.E samen tot een geldboete van € 10.000, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55.000.

verleent aan de eerste beklaagde uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel slechts voor € (6.000, verhoogd met 45 opdecimen) 33.000;

veroordeelt de tweede beklaagde Marc Verhaeghe voor de telastleggingen I.A, I.B, I.C, I.D en I.E samen tot een geldboete van € 10.000, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55.000;

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastleggingen II.A en II.B samen tot een gevangenisstraf van een jaar en een geldboete van € 1.000, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 5.500.

onder de telastlegging II.B en eigendom van de tweede beklaagde, zijnde

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een termijn van een jaar nadat dit arrest in kracht van gewijsde zal treden en zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde(n), op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

|

Kosten eerste aanleg:	€ 2221,92
Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 76,95
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 76,48
Betekening verstek:	€ 104,74
	<hr/>
	€ 288,17
+ 10 % :	€ 28,817
	<hr/>
Totaal afgerond:	€ 366,99
Totale kosten:	€ 2538,91

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **30 oktober 2009** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal. met bijsland van griffier